

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IORGA, STELA

Glonțul de lumină / Stela Iorga. - București : Eikon, 2026
ISBN 978-606-49-1636-5
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Stela Iorga

Glonțul de lumină

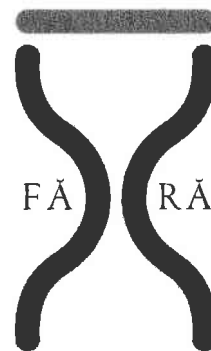
E I K O N

București, 2026

LBRIS

We know
books

JURNAL

CUVINTE

I.

negru opac deocamdată, gândurile stau ca zarzările pe creangă, de cuvinte atârnă greu disperarea, iar de ele atârnă greu alte și alte cuvinte care vin șuvoi. nu e timpul deocamdată. disperare fără cuvinte, *quiet desperation is the English way*, ochi goi de vedere, totul se mistuie și mă mistuie în cadență. nu e timpul, încă nu este timpul pentru marele salt înainte, trecutul ține cu dinții de tine. timp ars, fără speranțe inutile. implorasem toate puterile cerului să îl întoarcă și mă târguiam cu însuși diavolul să mai lase el, să mai dau eu, doar, doar ... nimic nu a fost să fie. cerul este mut și astăzi în fața marilor mele întrebări.

2.

a treia pleopă se retrage periculos și dezvăluie privirea firoasă a unui bărbat îndrăgostit de o *midget*, de o pitică ce-i ajunge cu greu cam până la genunchi, o mângâie, o sărută, o așază protector pe scaun să-i ajungă până în dreptul ochilor, camera filmează, filmează, senzație de dezgust și de admirație, ambele laolaltă, un spasm strânge stomacul, cum s-or fi iubind aștia doi, cum stau în pat, ce poziții năstrușnice au inventat pentru a se cupla, gândul, gândul se înfășoară împrejurul ideii de iubire, bărbatul pare îndrăgostit nebunește de pitică, este fermecat de ea, chiar spune că este iubirea vieții lui, pleoapa retractilă acoperă ochiul fioros și întrebarea care se naște la capătul lungului șir de bătrâni pe care-i văd ipocrit ținându-se atent de mână, să nu rătăcească drumul prin pădure, ca Hänsel și Gretel, *Pondul auriu*, nu-i așa?, și a treia pleopă nu se mai deschide, nu se mai trage înapoi ca să facă loc camerei de filmat imagini frumoase, doar întrebarea se târâie de umbra mea mereu, ce nu am avut de nu m-a iubit nimeni, niciodată?

3.

nu îmi este frică de umbra mea pe pământ, cât îmi este frică de întuneric. de marele întuneric, care ar putea să mi se lase peste cuvintele mele. mă înspăimântă întunericul pe care îl visez foarte des, cum se lasă dintr-o dată peste o țară la care ajung întâmplător, a cărei limbă nu știu să o vorbesc și peste care se lasă brusc noaptea. se face noapte peste tot peisajul străin, eu încă și mai străină acolo, imaginea cam seamănă cu un film al lui Bergman, iarăși pleoapa aceea reptiliană se închide și se deschide peste țara necunoscută, a cărei limbă nu o știu vorbi, dar oamenii ei îmi vorbesc, de parcă aș ști-o și întunericul. ca un bec de 100 w lumina de lângă mine, soarele, iarba, păsările hrănite după un ritual zilnic, ziua pur și simplu, care nu poate să îmi îndeparteze cu toată lumina ei spaima de întuneric. flash back și când eram mică țipam când se închideau ferestrele acoperite cu o hârtie albastră, acum am țipătul și plânsul acela interior adânc în mine, urlu de frică, și de afară nu se vede absolut nimic, decât o femeie sigură pe ea, care calcă apăsat prin viață, jemanfișistă și cam tristă. pleoapa a treia nu se mai retrage, pupila înghite hulpavă lumina, de frica întunericului din vis și din viață.

4.

pleoapa a treia se retrage încetul cu încetul descoperind frica mea zilnică, noaptea înainte de somn îmi repet în gând cuvintele de peste zi, sunt înspăimântată să nu le uit, să nu rămân ca o fântână secată de apă, eu – fără – cuvinte de șus. eu, un *freak*, a cărui viață toată se rezumă la cuvinte și atât. eu încep ca o poveste, cu „am fost odată, ca niciodată”, am fost deci un copil frumos, care creștea în armonie cu sinele lui, aceasta până în ziua, când dintr-o întâmplare la joacă, m-am trezit că îmi spun fericită, „eu știu că acum sunt foarte fericită” și într-adevăr acel moment a fost începutul meu. mult mai târziu, când inspiram cu nesaț mirosul de frunze veștede, de cerneală nouă în stilou și de magiun, am simțit că cresc și mi-a părut rău cu fiecare an care trecea peste mine, până la moartea lui Moș Crăciun, care nu mai putea să îmi aducă de atunci încolo păpuși atât de frumoase și totuși imperfecte, fiindcă nu erau perfect frumoase ca zânele mele din povești.

5.

pleoapa a treia rămâne deschisă peste imaginea copilului avid de povești, îl fixează pe retină așa mic cum era, urmărind atent cu degetul arătător rândurile, care vin unul câte unul, ca râurile care se duc toate în mare, și povestea nu are niciun sfârșit fiindcă totul există în mintea copilului, care, la rândul lui, țese din cuvintele de sub ochi o altă poveste, iar pleoapa a treia crește, crește și clipește și ea fericită.